

mica

Jeste li se ikada uhvatili kako maštate da idete na romantično putovanje vlakom? Zima. Noć. Magla. E sad, možda vam je teško zamisliti ali ne i nemoguće: vlak tiho klizi (brzinom većom od vozila na cesti) a vi udobno zavaljeni u sjedalu vlaka u odjeljku u kojem je ugašeno svjetlo (ni odjeljci s udobnim sjedalima više ne postoje) i toplo.

Ništa se naravno ne vidi, samo svjetla signala i željoši uz prugu koji ispraćaju prolazeći vlak sa svojim ručnim svjetiljkama...

Stoj! Stoj! Stoj! – pucanj praskalice, najmanje pet kratkih zvižduka, „vrćenje“ nečim u krug... Što je sad? Zašto je mašta stala?

E zato što naše „mice“ ne svijetle! Preciznije - ne znaš koliko će dugo svijetliti. Još preciznije - ne znaš kad će se ugasiti.

Napinjem maštu iz petinih žila.

Sam sebi govorim: „Koncentriraj se Nenade, koncentriraj, nemoj da ti glupe sitnice kvare maštanje...”

Ali ne ide. Ne ide mi ta činjenica iz glave da su naša osnovna sredstva za rad (osim pruga, lokomotiva, vagona i sl.) u takom lošem stanju. A i uostalom, kome je to bitno?

Naši šefovi koji razumiju pojam i važnost sigurnosti željezničkog prometa su očito nemoćni. Svi prstom upiru u nekakvu „nabavu“ koja eto, ne želi nabaviti, nema se novaca (za takve gluposti na željeznici kao što su runče svjetiljke) nije proveden javni natječaj...

I sjetim se priča starih željoša kako su oni podrezivali fitilje, mazali skretnice i svjetiljke slaninom da se sjaji, kako je svaki otkrio točnu gustoću repičinog ulja da mu svjetiljka dobro svijetli. Kako su morali stalno glancati cilindre, maštinice, kantice s uljem. Kako su sami popravljali zupce i točkiće na svjetiljkama da ga slučajno šef ne bi ulovio da mu je svjetiljka neispravna. Ne zato što se istog trena ne bi stvorila nova, da se ima čime raditi i da „promet ne trpi pa se poslije istražuje tko je kriv“ već je to bila sramota.

Danas sramote više nema, ali ni pričuvne – ne svjetiljke već sijalice ili punjive baterije.

I koliko su naši prethodnici bili majstori u popravkama starih uljara ili petrolejki, to je ništa u usporedbi da danas skretničar mora biti elektroničar pa improvizirati da zamijeni žarulju sa LE-diodom ili isprobavati i izmišljati raznorazne recepte za regeneraciju punjivih baterija.

A da na radna mjesta sami donose žarulje za stropne i stolne svjetiljke to je već normalno. Jedino još treba netko propisati koji tip žarulje i od kojeg proizvođača treba željoš kupiti kada ide u trgovinu...

I neka kažu da su nekad bili samo pravi željezničari!!!

I eto, moram moju maštariju o idealnom romantičnom putovanju vlakom prebaciti na put po danu. Samo da ne bude magle.